ΕΤΟΣ Β'. ΜΥΤΙΛΗΝΗ — Παρασκευή τῇ 4η Ἰανουαρίου 1913 ΑΡ. 255

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Ἐτησία		Ἐξάμηνος	
Πρωτευούσῃ	Γρ. ἀρ. 70	Πρωτευούσῃ	Γρ. ἀρ. 40
Χωρίοις-Κρήτει	» » 85	Χωρίοις-Κρήτει	» » 47
Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 25	Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 14

Πᾶν χειρόγραφον δημοσιευόμενον ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφεται

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου παρ 10.

ΛΕΣΒΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ: ΔΕΥΤΕΡΑΝ - ΤΕΤΑΡΤΗΝ - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Διὰ πᾶσαν ἀγγελίαν, διαφίμισιν καὶ διατριβὴν ἰδιαίτεραι συμφωνίαι

Ἀποδείξεις πληρωμῆς μὴ φέρουσαι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διευθυντοῦ θεωροῦνται ἄκυροι.

Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις: "LESVOS,,-ΜΈΤΕLΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΤΟΑ ΑΡΙΘ. 9

Διευθυντὴς - Ἰδιοκτήτης: Ν. Α. ΤΑΧΤΑΤΖΗΣ

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΕΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Παυλιδάκη ἐπελθὼν ἕνεκα τραύματος τῆς δεξιᾶς παλάμης δι' ὅπλου Μαρτίνη τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν τῷ ἡμετέρῳ Νοσοκομείῳ, ὅπου ὁ μακαρίτης ἐπὶ δύο περίπου ἑβδομάδας ἐνοσηλεύετο, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πλεῖστα ὅσα σχόλια εἰς βάρος τῶν φιλανθρωπικῶν μας καταστημάτων, τῆς ἐν αὐτοῖς παρεχομένης ἰατρικῆς βοηθείας, τῆς προνοίας τῶν ἰατρῶν καὶ τῆς περιθάλψεως ἐκ μέρους τῶν νοσοκόμων πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς των. Τῶν δὲ σχολίων τούτων, καὶ τῶν ζητηθεισῶν ἀπὸ τὴν Ἐφορείαν σαφῶν ἐξηγήσεων διὰ τὸν ἐν λόγῳ θάνατον παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς νήσου μας κ. Ξ. Στελλάκη, ἠχὼ ἐγένετο καὶ μία τῶν ἐγχωρίων ἐφημερίδων, ἐπιτεθεῖσα βιαιότατα κατὰ πάντων ἀνεξαιρέτως ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων τῶν ἀποτελούντων τὸ ἐν λόγῳ Νοσοκομεῖον καὶ ἐχόντων οἱανδήποτε πρὸς αὐτὸ σχέσιν.

Διὰ τὸν θέλοντα νὰ σχηματίσῃ ἐν τούτοις ἀμερόληπτον ὁπωσδήποτε γνώμην περὶ τοῦ ἀνακινουμένου ζητήματος φρονοῦμεν ἀδιστάκτως ὅτι ἀπαραίτητον εἶναι νὰ χωρίσῃ αὐτὸ εἰς τὰ ἑξῆς δύο·

Αον. Κατὰ πόσον ὁ θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Παυλιδάκη ἐπῆλθεν ἐξ ὀλιγωρίας τοῦ νοσηλευόντος ἰατροῦ καὶ τῶν νοσοκόμων καὶ βον Κατὰ πόσον τὸ νοσοκομεῖον ἡμῶν εἶναι ἀντάξιον τοῦ προορισμοῦ του καὶ ἂν δὲν εἶναι ποῖον εἶνε τότε τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς τὲ τὴν ἀξ. Ἐφορείαν καὶ πάντας τοὺς Μυτιληναίους καθῆκον πρὸς βελτίωσιν ἢ ἐκ θεμελίων ἀνασύστασιν αὐτοῦ.

Διὰ τὸ πρῶτον ἐκ τῶν δύο τούτων ζητημάτων τῶν εὐκόλως ἄλλως τε συγχεομένων, ἡ Διοικητική μας Ἀρχὴ λαβοῦσα ἤδη τὴν ἀπαιτουμένην πρωτοβουλίαν ἀποκλείει πᾶσαν ἐπέμβασιν τοῦ τύπου μέχρις ἐντελοῦς ἐξακριβώσεως τῶν αἰτίων εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλεται ὁ θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Κρητὸς πολεμιστοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει πᾶσα πρόωρος ἀνάμιξις τρίτου καὶ μάλιστα μὴ εἰδικοῦ εἰς τὸ ζήτημα, θὰ ἐκινδύνευε ν' ἀπολήξῃ εἰς βλάβην τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας, ἥτις στενώτατα συνδέεται μετὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ὑπολήψεως τῶν νοσηλευσάντων κυρίως ἰατρῶν καὶ προκειμένου περὶ τοῦ τελευταίου τούτου ἰδίᾳ καθῆκον, παντὸς τιμίου ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐξέτασις πρώτιστα πάντων ὅλων τῶν στοιχείων ἐκείνων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπόλυτος ἀνάγκη εἶνε οὗτος νὰ στηριχθῇ διὰ νὰ ἐκφέρῃ μέαν οἱανδήποτε δικαίαν ἐτυμηγορίαν. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τοὐλάχιστον ἡ ἐπιφύλαξις ἐπιβάλλεται ἐκτῶν πραγμάτων ἐφόσον δὲν ἔχομεν ἀνὰ χεῖρας τὴν ἔκθεσιν τῶν ἰατρῶν καὶ ἐφόσον τὸ ἀπαγγελθὲν κατηγορητήριον κατὰ τῆς νοσοκόμου κ. Μόσχας παρὰ τῆς συναδέλφου, τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω ὑπαινισσόμεθα ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀνακριβὲς καὶ ἀντικρυς συγκρουόμενον πρὸς τὴν δικαιοσύνην.

Ἡ ἀτυχὴς αὐτὴ νοσοκόμος πράγματι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τοῦ ἀειμνήστου Παυλιδάκη, κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων ἐκείνων ὅσοι παρηκολούθησαν τὴν νοσηλείαν του εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ὑπῆρξεν ἀνωτέρα παντὸς ἐπαίνου. Ἠκούσαμεν τῷ ὄντι διὰ τῶν ἰδίων ὤτων μας κυρίας περὶ τῆς ἀμεροληψίας τῶν ὁποίων ἐγγυώμεθα ὄχι πλέον νὰ ἐπαινοῦν ἀλλὰ νὰ ἐκθειάζουν, ἀλλὰ ν' ἀποθαυμάζουν τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ἐν λόγῳ νοσοκόμου, ἥτις νυκτὸς καὶ ἡμέρας δὲν ἔπαυσε παρέχουσα εἰς αὐτὸν τὰς περιποιήσεις της μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς ἄϋπνος παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ ἀποποιουμένη ἔστω καὶ μίαν στιγμὴν ἀναπαύσεως.

Ἰδοὺ ἤδη μία καταφανὴς ἀδικία διαπραχθεῖσα ἀκουσίως βεβαίως εἰς βάρος μιᾶς γυναικὸς καὶ μιᾶς δι ὀπαλαιστρίας ἀλλὰ καὶ ἐξ ὑπερβολικῆς σπουδῆς πρὸς κατάκρισιν, ἥτις ἐχαρακτήριζε τὸ προχθεσινὸν κατηγορητήριον τῆς ἐφημερίδος περὶ ἧς πρόκειται. Καὶ ἰδοὺ διατί νομίζομεν ὅτι τὸ πάθημα αὐτῆς ὀφείλει νὰ μᾶς καταστήσῃ πολὺ προσεκτικοὺς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄλκην ἐκείνην ἐτυμηγορίαν περὶ ὀλιγωρίας τῶν ἰατρῶν μέχρις ὅτου, ὅπως εἴπομεν, συναθροίσωμεν πάντα τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα δι' ὧν θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ μορφώσωμεν ἐν συνειδήσει μίαν ἀμερόληπτον γνώμην, ἐξ ἧς νὰ κανονίσωμεν τὴν στάσιν μας εἰς τὸ πρῶτον ἐκ τῶν ἐν λόγῳ δύο ζητημάτων. Ὅσον ἀφορᾷ πάλιν τὸ δεύτερον, περὶ τοῦ κατὰ πόσον δηλονότι τὸ Νοσοκομεῖον μας ἐκπληροῖ τὸν προορισμόν του ἐπιφυλασσόμεθα νὰ τὸ ἐξετάσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς ἄρθρον μας.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Μέσα εἰς τοὺς διαφόρους παραδόξους τραυματίας τοῦ πολέμου, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ σφαῖραι ἔκαμαν διάφορα ἀξιέραστα παιγνίδια, μοῦ ἔδειξαν ἕνα παλαιόν, μου φίλον, μὲ τὸν ὁποῖον εἴχαμε πλέον λησμονηθῆ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξαιρετικὴν τύχην.

Μία σφαῖρα τὸν εὗρῆκεν εἰς τὴν ὠμοπλάτην τὸν ἐτσιτσίρισεν ὀλίγον, ἔπειτα ἐστριφογύρισε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐπάνω καὶ κάτω καὶ τοῦ ἐφλοιόστεγνησε μίαν βαλτσανὴν δαντέλλαν ἐκπάκεσι λεπτότητος καὶ τελειότητος εἰς τὸ σχέδιον. Οἱ ἰατροὶ ἔκαμαν σοφὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ τραύματος. Οἱ στρατιῶται ἔπειτα ἀπὸ πολὺ τρέξιμον ἱδρωμένοι εἶχαν πέσει πρηνηδὸν καὶ ἐτουφέκιζαν. Μία σφαῖρα ἦλθε ξυστή, εὗρῆκε τὴν πλάτην ὑγρὰν καὶ λυπὸ ὑπὴ ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, ἠθέλησε νὰ σταθῇ δὲν τὰ ἐκατάφερε ἐστροφογύρισε καὶ ἔκαμεν αὐτὴν τὴν δαντέλλαν.

— Ἕνα πρᾶγμα εἶνε δυσάρεστον τοῦ εἶπα, ὅτι δὲν καθιερώθη τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα. Ἔχις μίαν θαυμασίαν πληγὴν καὶ τὴν χαίρεσαι μόνος σου. Ἂν ἐφορούσαμεν ὅλοι τὸ φόρεμα ποῦ φορεῖ ὁ κ. Δούγκαν θὰ ἤσουν ἕνας ἥρως δακτυλοδεικτούμενος.

Ἀλλὰ εἰς τὸν ἴδιον εὐτυχισμένον στρατιώτην μία ἄλλη σφαῖρα τοῦ ἔκαμε μεγάλην εὐεργεσίαν. Μὲ τὴν πλάτην φασκιωμένην ἀκόμη μὲ διαφόρους ἐπιδέσμους ὁ στρατιώτης μας ἐγκατέλειψε τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἐξαναπῆγεν εἰς τὸ σῶμά του. Εἰς τὴν δευτέραν μάχην ποῦ ἐλάμβανε μέρος ἦλθε πάλιν μία σφαῖρα νὰ τὸν εὕρῃ.

Ἐκεῖ ποῦ ἐπυροβολοῦσε ἠσθάνθη ἕνα δυνατὸν πόνον εἰς τὴν ἀριστερὰν παρειάν. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο τὸ χαλασμένο τὸ δόντι του, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε βγάλει.

—Διάβολε, ἐσκέφθη. Σὲ καλὴ ὥρα εὗρῆκε νὰ μὲ πιάσῃ!

Ἀλλὰ ὁ πόνος αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο διαφορετικός καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχεν. Ὁ στρατιώτης ἀντελήφθη, ὅτι ἦτο πληγωμένος Τί εἶχε συμβῆ; Μία σφαῖρα τοῦ εἶχε τρυπήσει τὴν σάρκα καὶ τοῦ εἶχε τινάξει τὸ δόντι ἀκριβῶς ποῦ ἦτο χαλασμένον.

—Καὶ αὐτὴ ἡ πληγὴ ἐπουλώθη τόσον καλά, μοῦ εἶπεν ὥστε σχεδὸν δὲν φαίνεται. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σφαῖρα μοῦ ἔκαμε μίαν μεγάλην ὑπηρεσίαν. Εἶχα ἕνα δόντι χαλασμένον, τὸ ὁποῖον ἐφοβούμην νὰ βγάλω. Εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ταναΐιας ἤμουν ἱκανὸς νὰ λιποθυμήσω. Ἐννοεῖς, ὅτι ὄχι μόνον αὐτὸ ἦτο κατεστραμμένον πλέον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα γύρω του. Ἐξαφνα ἦλθεν ἡ σφαῖρα νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ δόντι καὶ νὰ καυτηριάσῃ τόσον καλὰ τὴν θέσιν γύρω τσυ, ὥστε πλέον νὰ μὴ φοβοῦνται καὶ τὰ ἄλλα.

Ἀδύνατον νὰ κατορθώσετε νὰ μὲ πείσετε, ὅτι εἰς τὰς πληγὰς δὲν ὑπάρχει τύχη.

Ο ΡΙΠ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΜΠΟΛΕΜΩΝ

Η ΣΕΡΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐκ τῶν τεσσάρων λαῶν, οἵτινες ἵστανται ἀντιμέτωποι τῶν Τούρκων ἡ Σερβία ὀλιγώτερον ἐφελκύει τὴν παγκόσμιον προσοχήν, διότι ἡ φιλολογία της εἶνε ὀλιγώτερον γνωστή. Οἱ Βούλγαροι ἐν ἐπισκιάζουν διὰ τοῦ στρατιωτικοῦ των γοήτρου, τῆς οἰκονομικῆς των ἀναπτύξεως καὶ τῆς προσωπικῆς ὑπεροχῆς τοῦ Τσάρου των.

Οἱ Ἕλληνες ἔχουν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ἀνέσπαρον καὶ παγκόσμιον αἴγλην τῆς δόξης ὅτι ἐδίδαξαν τὸν κόσμον διὰ τῶν προγόνων των.

Οἱ Μαυροβούνιοι, οἵτινες εἶνε Σέρβοι, φημίζονται ὡς ἀδάμαστοι, ἀνδρεῖοι. Εἶνε δικαιον νὰ ἐκληθῶσι καὶ οἱ Σέρβοι, ὅσον οἱ ἀδελφοί των, ἕνεκα τῆς μακραίωνος αὐτῶν πάλης κατὰ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ. Ἡ φιλολογία των ὅμως τοὺς καθιστᾷ ἐφαμίλλους τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων καὶ ἀνωτέρους τῶν Βουλγάρων, οἵτινες ἐθνικὴν φιλολογίαν ἔχουσι μόνον ἀπὸ τοῦ 18ου αἰῶνος.

* *
*

Ἐν Εὐρώπῃ ἡ Σερβικὴ φιλολογία κατέστη γνωστὴ ἀπὸ τοῦ 1814, ὅτε ὁ Κύριλλος Νεδιὲ ἔφερεν ἐκ Δαλματίας καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ναπολέων προσήρτα εἰς τὸ Ἰλλυρικὸν τοῦ βασίλειον τὴν Ἀδριατικὴν τοῦ Αἵμου ἀκτήν, τὰ μυθιστορήματα «Ἰωάννης Σπογκάρ», «Σμάρρα», ἡ «Κόρη τοῦ Μαρσάνν», καὶ ἐδημοσίευσε δύο ἄρθρα εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Αὐτοκρατορίας», περὶ τῆς φιλολογίας τῆς χώρας ἐκείνης, ἣν ἀντὶ Σερβοκροατικὴν, ὀνομάζει Ἰλλυρικὴν καὶ Σλαυονικήν.

Τὰ τρία μυθιστορήματα τοῦ Νεδιὲ εἶνε ἐλάχιστον μέρος τῶν μυριάδων ποιημάτων καὶ πολλῶν ἔργων τῆς Σερβοκροατικῆς παραγωγῆς. «Ἡ Γκουζλα» τοῦ Προσπὲρ Μερίμὲ. ἦτοι συλλογὴ ποιημάτων ἅτινα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν «Γκουζλάρ» (ραψῳδὸν), Γάκινθον Μαγκλάνοβιτς ἦτο καθαρῶς ἔργον τῆς ἐμπνεύσεώς του. Ἔκαμεν ἐν τούτοις τόσην ἐντύπωσιν, ὥστε μεταφράσθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Ὁ Πούσκιν νομίζων ὅτι πρόκειται περὶ Γαλλικῆς μεταφράσεως αὐθεντικῶν Σερβοκροατικῶν ποιημάτων μετέφρασε πολλὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς εἰς τὴν ρωσσικήν. Καὶ ὅμως ἀπὸ τοῦ 1814 ὑπῆρχεν εἰς Κριμαίαν ἡ ἔκδοσις τοῦ «Ναροτσὲ σπρὶκ Πιεσκὲ» μελῳδῶν Σερβικῶν ἀσμάτων τοῦ Ἀοῦ Στεφάνιτς Καρατζὼτς τοῦ ἐπικληθέντος Πατρὸς τῆς Σερβικῆς φιλολογίας Οὗτος γεννηθεὶς τῷ 1787 ἐντὸς σερβικοῦ μοναστηρίου, γραμματεὺς τοῦ Καρατζεωρτη, προγόνου τοῦ νῦν Βασιλέως, ἐπολέμησεν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἥρωος ἐκείνου τῆς Σερβικῆς ἀνεξαρτησίας κατὰ τῶν Τούρκων.

Ἀπομείνας χωλὸς μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐξηκολούθησεν ὑπηρετῶν τὴν ἐθνικὴν ὑπόθεσιν, ἀποκαλύψας πρῶτος ἀοὺς ποιητικοὺς θησαυροὺς τοὺς ἀναβλαστήσαντας εἰς τὴν δημώδη γλῶσσαν «Τῆς μάμμης Σμολιάνας καὶ τῶν χοιροβοσκῶν».

* *
*

Μέχρι τῆς ἐποχῆς του οὐδὲν εἶχε τυπωθῆ εἰς τὴν Σερβοκροατικὴν γλῶσσαν. Γροκειμένοι οἱ Σέρβοι εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν κῦρος τοῦ Ἕλληνος Πατριάρχου τῆς Κων)πόλεως, ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς Μ. Σερβίας κατὰ τὴν μάχην τοῦ Κοσσοφοπεδίου τῷ 1389 μετεχειρίζοντο τὴν Ἑλληνικὴν εἰς ὅλας τὰς πράξεις των, θρησκευτικὰς τε καὶ ἀστικάς. Τὰ ποιήματα, τὰ ἄσματα, αἱ παραδόσεις των ἦσαν συνθέσεις διατηρούμεναι ἀπὸ μνήμης, ἀποστηθιζόμεναι καὶ μετὰ διδόμεναι ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ὅπως συνέβαινε καὶ μὲ τὰ Ὁμηρικὰ ἔπη.

Αἱ δημοσιεύσεις τῶν «Δημωδῶν σερβικῶν ἀσμάτων» ἐγένοντο εἰν τὴν Γερμανίαν Ἀμέσως προσείλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ Γρίμ, τοῦ Οὐμβόλδ, τοῦ Χέρτερ καὶ τοῦ Γκαίτε, ὅστις ἀφιέρωσεν εἰς αὐτὰ πολλὰ ἄρθρα εἰς τὴν Ἐπιθεώρησίν του «Τέχνη καὶ Ἀρχαιότης» Μετέφρασε μάλιστα πολλὰ ποιήματα καὶ ἰδιαίτερα τὸ «Θρηνῶδες ἄσμα τῆς εὐγενοῦς συζύγου τοῦ Ἀσσὰν Ἀγᾶ», ἐξέμαθε δ' ἐπὶ τέλους τὴν Σερβικὴν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ καλλίτερον τὴν Σερβικὴν ποίησιν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ. Τὰ ποιήματα ταῦτα ἐγεννήθησαν ἀπὸ τοῦ ρεμβασμοῦ καὶ τῆς διαρκοῦς βαθείας συγκινήσεως των δημιουργῶν των.

Ἀναδόθησαν ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῶν ἀνωνύμων των φαλτῶν—λέγει ἡ κυρία Ἀδὲν Ζακόμπ ἥτις ἦτο σύγχρονος τοῦ Γκαίτε—τὰ μετέφεραν «ἐντὸς τῶν δωματίων ὅπου αἱ γυναῖκες πλέκουν περὶ τὴν ἑστίαν, εἰς τὰ ὄρη ὅπου οἱ βοσκοὶ ὁδηγοῦν τὰ ποίμνια των, εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, ὅπου οἱ ἔφηβοι συνέρχονται διὰ νὰ χορεύσουν τὸν «Κολό», εἰς τοὺς ἀγροὺς, ὅπου γίνεται ἡ συγκομιδή, εἰς τὰ ἄσπη δι' ὧν διέρχεται μονήρης ὁ ὁδοιπόρος»,

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΔΕΙΑ

Τὸν Ροὺζβελτ οἱ πολιτικοί του ἀντίπαλοι τὸν ἐκονήγησαν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν φήμην του ὡς περιφήμου κυνηγοῦ ἐλεφάντων, λεόντων καὶ ἀντιλόπων. Ἡ δόξα τῆς περιφήμου ἐκδρομῆς του εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἔδοσε σήμερα. Πρὸ τῶν προεδρικῶν ἐκλογῶν μετέβη εἰς τὸ ἐθνικὸν μουσεῖον τῆς Βασιγκτώνος καὶ ἐπεβεώρησε τὰ ὑπερόχα κυνηγετικά του τρόπαια, τὰ ὁποῖα εἶχον τεθῆ εἰς τὴν καλυτέραν κυνηγετικὴν θέσιν μέσα εἰς τὴν τιμητικωτέραν σάλαν τοῦ Μουσείου Ρέπορτερ ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος. Ὁποιος μετέβη τὴν 8 Δεκεμβρίου, μετὰ τὴν προεδρικὴν ἀποτυχίαν τοῦ Ροὺζβελτ, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ροὺβελτ δὲν εὗρε παρὰ μιαν καμήλαν, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ πρόκειται νὰ μεταφερθῇ εἰς τὰ πλέον ἀπώτερα μέρη τοῦ Μουσείου μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα τρόπαια τοῦ πρώην προέδρου, τὰ ὁποῖα μεταφέρθησαν ἤδη καὶ τὰ ὁποῖα θὰ μείνουν κεκλεισμένα μέχρις ὅτου ὁ ἀγαπητὸς «Τέννυ» καθαρισθῇ πολιτικῶς. Ἡ ἐξήγησις τοῦ περιέργου τούτου ἐξοστρακισμοῦ εἶνε εὔκολος. Οἱ φίλοι τοῦ Τέννυ δὲν δύνανται νὰ συγχωρήσουν εἰς τὸν Ροὺζβελτ τὸ σχίσμα τὸ ὁποῖον ἐπέφερεν εἰς τὸ κόμμα των, ἕνεκα τοῦ ὁποίου τοῦτο ἀπέτυχεν εἰς τὰς ἐκλογάς. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Μουσείου ἐδήλωσε πράγματι ἐσχάτως, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ διὰ τὰ κυνήγια τοῦ Ροὺζβελτ, ἠλαττώθη κατὰ πολὺ ἕνεκα τῆς πολιτικῆς του στάσεως.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Τὰ ἰατρικὰ περιοδικὰ δὲν συμφωνοῦν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰατρῶν. Ἡ Ἰταλικὴ «Γιγιὴς Ζωὴ» βεβαιώνει ὅτι οἱ ἐν Εὐρώπῃ ἐξασκοῦντες τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ, ἀνέρχονται εἰς 500,000. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀναλογοῦν 48,000, ἐξ ὧν 18,000 εἰς τὸ Λονδῖνον. Εἰς τὴν Γαλλίαν 32,000. Εἰς τὴν Γερμανίαν 26,000. Εἰς τὴν Ἰταλίαν 24,000. Εἰς τὴν Ρωσσίαν 20,000. Εἰς τὴν Αὐστρίαν 13,000. Εἰς τὸ Βέλγιον 12,000. Εἰς τὴν Ἱσπανίαν 8,000 καὶ εἰς τὰς ἄλλας εὐρωπαϊκὰς χώρας ὁμοῦ 12,000. Κατὰ τὸ γαλλικὸν περιοδικὸν «Παρὶ Μεντικάλ» ὅμως, οἱ ἐν Εὐρώπῃ ἰατροὶ ἀνέρχονται μόνον εἰς 160,000, ἐξ ὧν μεγαλειτέρα ἀναλογία ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἀναλογοῦν 7 ἰατροὶ εἰς 10,000 κατοίκους. Ἀκολουθοῦν ἡ Ἰταλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Γερμανία μὲ 5 ἰατροὺς εἰς 10,000 ἀνθρώπους. Μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων αἱ Βροξέλ αι ἔχουν τοὺς περισσοτέρους ἰατρούς, ἀναλογοῦντων 24 ἐπὶ 10.000 κατοίκων. Τὸ «Πανσιάρο Μέντικαν» ὅμως διαμφισβητεῖ τάνωτέρω πρωτεῖα τὰ ὁποῖα δίδει εἰς τὴν Πλζίαν, ὅπου ὑπάρχει ἰατρικὴ Σχολή, πλεῖστοι σταθμοὶ Πρ. Βοηθειῶν καὶ ἀπειρία ἰατρῶν μὴ ἐγγεγραμμένων ἐπιστήμως.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Μία εἴδησις, ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἔκαμεν, ὄχι ἀδόλως περίεργον ἐντύπωσιν. Τὰ ἐργοστάσια, ἔλεγαν ἡ εἰδησις, Μπέτλεεμ καὶ Σνάϊδερ, προσέφερον μεγάλα ποσὰ ὑπὲρ τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου.

Τί κατασκευάζουν τὰ δύο αὐτὰ ἐργοστάσια; Ἁπλοῦστατα: Κανόνια.

Δίδουν τὰ μέσα τοῦ νὰ σκοτώνεται ὁ κόσμος καὶ παραχωροῦν ἔπειτα εἰσφορὰς ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν ὅπλων των.

ΑΙ ΒΛΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡ. ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ἡ Κυβέρνησις τῆς Βιέννης ἐννοεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ, κατὰ τὸν πλέον δραστήριον καὶ ἀποφασιστικὸν τρόπον, τὴν θέλησιν της μέχρι τῆς ὁριστικῆς λύσεως τῆς διασκέψεως τοῦ Λονδίνου καὶ ἐννοεῖ νὰ τὴν ἐπιβάλῃ ὄχι μόνον εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Κυβερνήσεις ἀλλὰ—χωρίς—εἰς τὴν Σερβίαν καὶ τὸ Μαυροβούνιον. Αἱ ἐπὶ τοῦ παρόντος, σαφεῖς καὶ κατηγορηματικαὶ προθέσεις τῆς Κυβερνήσεως τῆς Βιέννης εἶνε αἱ ἀκόλουθοι· νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅπως ἐλαττώσῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον τὰς ἐδαφικὰς ἐκτάσεις τοῦ Μαυροβουνίου καὶ τῆς Σερβίας. Νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπίσης ὅπως ἐλαττώσῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον τὰ πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ ὠφελήματα τὰ ὁποῖα ἀπέκτησαν τὰ δύο ταῦτα Κράτη κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον. Νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅπως λάβῃ παρὰ τῶν δύο χωρῶν τὰς μεγαλειτέρας δυνατὰς παραχωρήσεις καὶ νὰ προσλάβῃ δι' ἀντέχνου διπλωματικοῦ τεχνάσματος τὰ δύο νοτιοσλαυϊκὰ Κράτη ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἐγγύτερον πρὸς τὴν τροχιὰν τῆς Αὐτοκρατορίας ἢ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξάρτησιν. Ὡς πρὸς τὸ Μαυροβούνιον, ἡ πολιτικὴ τῆς Αὐστροουγγαρίας εἶναι εἰς τὸ ν' ἐπιτύχῃ τὴν παραχώρησιν τοῦ ὅρους Λόβσεν. Πιθανὸν μάλιστα νὰ εἶνε τὰ δύο ταῦτα Αὐστριακὰ σχέδια στενῶς συνδεδεμένα τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἑτέρου, ν' ἀντεπιθέσεται δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Κυβέρνησις τῆς Βιέννης εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Μαυροβουνίων κατοχὴν τῆς Σκόδρας μόνον ὅπως δημιουργήσῃ μέσον ἵνα διαπραγματευθῇ μετὰ τοῦ Μαυροβουνίου τὴν παραχώρησιν τοῦ Λόβσεν, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς συγκαταθέσεώς της πρὸς διπλωματικὴν συνεργασίαν διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Σκόδρας.

Ἡ παραχώρησις τοῦ Λόβσεν θὰ ζήτο ἐπωφελεστάτη εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ ἐπιζημιωτάτη, τοὐναντίον, εἰς τὸ Μαυροβούνιον, θὰ ἦτο δὲ ἐξίσου ἐπιζημία καὶ εἰς τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς Ἰταλίας.

Τὸ Λόβσεν εἶνε σημαντικὸν ὄρος ὑψούμενον 1760 μέτρα ἄνωθεν τοῦ Κάτταρο καὶ τοῦ κόλπου του, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὴν Αὐστρίαν, ἀπὸ στρατηγικῆς δὲ ἀπόψεως ἀποτελεῖ πρώτης τάξεως ὀχυρὰν θέσιν δι' ἐπιθεσιν καὶ ἄμυναν. Δι' ἐπίθεσιν διότι κυριαρχεῖ ἀποκλειστικῶς καὶ ἀναμφισβητήτως μεγάλου μέρους τῶν στομίων τοῦ Κάτταρο, ὅπου ὁλόκληρος ὁ Αὐστριακὸς στόλος δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ εὕρῃ ἀσφαλὲς καὶ ἐνοεικώτατον καταφύγιον. Τὸ ὅτι ἄλλως τε εἶνε σαθαρωτάτη ἡ ἀπειλὴ τοῦ Λόβσεν ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι μετὰ τὴν κρίσιν τὴν προκληθεῖσαν ἐκ τῆς προσαρτήσεως τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης τὸ Αὐστριακὸν Ναυαρχεῖον μετέφερεν εἰς Τεόδο τὸν σταθμὸν τῶν τορπιλλοβόλων ὅστις εὑρίσκετο ἕως τότε εἰς τὸ Κάτταρο). Διὰ τὴν ἄμυναν, διότι τὸ Λόβσεν προασπίζει ὁλόκληρον τὸ Μαυροβούνιον καὶ ἰδίᾳ τὴν Κεττίγνην ἀπὸ Αὐστριακῆς ἐπιθέσεως ἐκ τοῦ μέρους τῆς Δαλματίας. Τὸ Λόβσεν εἶνε ἐφωδιασμένον μὲ πυροβόλα τελευταίου συστήματος. Ὑπὸ τοιαύτας, ἑπομένως, συνθήκας ἡ Αὐστριακὴ κατοχὴ τοῦ ὄρους αὐτοῦ θὰ ἐσήμαινε· 1ον) Πλήρη ἐξησφαλισμένην ὑπεράσπισιν τῶν στομίων τοῦ Κάτταρο, ἅτινα θὰ ἠδύναντο τοιουτοτρόπως νὰ μεταμορφωθῶσιν εἰς κολοσσιαῖον πολεμικὸν λιμένα. 2ον) Διαρκῆ κυριαρχίαν τῆς Αὐστρίας ἐπὶ τοῦ Μαυροβουνίου ἥτις θὰ καθίστα ἀδύνατον πᾶσαν ἐκ μέρους τοῦ τελευταίου ἀντίστασιν εἰς Αὐστριακὴν προέλασιν, καθόσον τὰ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τηλεβόλα θὰ ἠδύναντο νὰ βάλλωσι μέχρι τῆς Κεττίγνης ἥτις, λογιζομένης τῆς ἀποστάσε

τολῆς (Ασιατικῆς Τουρκίας), θέλοντες μὲ τοῦτο νὰ ὑπονοήσουν, ὅτι ἡ ἐγκατάλειψις των ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ ἀμφίβολον τὴν ἄμυναν τῆς Μικρᾶς Ασίας.

«Η ἀντίρρησις ὅμως αὕτη δὲν ἀντέχει εἰς οἱανδήποτε συζήτησιν. Οπως ἤδη ἀνέπτυξα καὶ πρὸ τῆς διασκέψεως κάθε σύνορον μεταξὺ Κρατῶν θέτει ἀναγκαίως εἰς ἐπαφὴν τὰ ὅμορα Κράτη. Η ἐπαφὴ δ' αὕτη εἶναι μᾶλλον ἄμεσος καὶ κατ' ἀκολουθίαν μᾶλλον ἐπικίνδυνος κατὰ ξηράν, τοῦθ' ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν θὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ τῆς νοτίας τῶν νήσων Ελλάδος καὶ τῆς Ασιατικῆς Τουρκίας, καθόσον μεταξὺ των μεσολαβεῖ ἡ θάλασσα, τὸ καλλίτερον δηλ. σύνορον ποὺ ἔκαμεν ἡ Φύσις. Ἐὰν δὲ αὐτὴ αὕτη ἡ Φύσις προσκαλῇ τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ελλάδα νὰ ἐκλέξουν τὸ ὅριον τοῦτο, ἡ ἱστορία τὸ ἐπιβάλλει εἰς αὐτάς.

«Από τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὑπὸ πᾶν καθεστὼς καὶ ὑπὸ πᾶσαν κυριαρχίαν αἱ νῆσοι τοῦ Αρχιπελάγους ἀπεστέλεσαν πάντοτε σύνολον πολιτικόν, διοικητικὸν καὶ οἰκονομικὸν ἐντελῶς ξεχωριστὸν τοῦ γειτονικοῦ ἐδάφους.

«Αφ' ἧς ἐποχῆς, μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 21, τὸ Αρχιπέλαγος ἐκόπη αὐθαιρέτως εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἓν μόνον ἐδόθη εἰς τὴν Ελλάδα τὸ ἕτερον ἡμισυ, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν εἰς τὴν Τουρκίαν, δὲν προσεκολλήθη εἰς οὐδὲν τῶν ἄλλων τμημάτων τῆς Αὐτοκρατορίας. Αποτέλεσε μονάδα διοικητικὴν ξεχωριστὴν, ὀνομασθεῖσαν ἀργότερον «βιλαέτι τῶν νήσων τοῦ Αρχιπελάγους». Οὐδ' ἐξήρκησέ ποτε ἡ γειτονία τῆς Ασιατικῆς ἀκτῆς τὴν παραμικρὰν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν νήσων.

«Αντιθέτως, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐξακριβωθῇ ἐὰν τὸ βιλαέτι τοῦ ἀρχιπελάγους ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν μεταρρυθμίσεων ὅσας ἐγένοντο διὰ τοῦ ἄρθρ. 25 τῆς Βερολινίου Συνθήκης, ἡ Διεθνὴς Επιτροπή, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνατεθῇ ἡ ἐπεξεργασία τοῦ ὀργανικοῦ χάρτου διὰ τὰ Εὐρωπαϊκὰ βιλαέτια τῆς Τουρκίας, ἀπεφάσισε τῷ 1881 ὅτι ὁ νέος ὀργανισμὸς ὤφειλε νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρχιπελάγους.

«Μακρὰν τοῦ νὰ δημιουργήσῃ κινδυνον διὰ τὴν Μικρὰν Ασίαν ἡ παραχώρησις τῶν νήσων, ἀποτελεῖ τοὐναντίον ἐπιδηλοῦσαν ἀνάγκην διὰ τὴν μετέπειτα ἡσυχίαν τῆς Εὐρώπης καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Οθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ο,τι δήποτε καὶ ἂν γίνῃ, αἱ νῆσοι θὰ μείνουν Ελληνικαί. Οὔτε καὶ θὰ ὑπάρξῃ εἰς τὸ Αρχιπέλαγος καμμία ἐγγύησις εἰρήνης, ἐφ' ὅσον αἱ νῆσοι αὗται δὲν πραγματοποιήσουν τοὺς ἐθνικοὺς των πόθους.

«Εὰν ἀφεθῶσιν ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν κυριαρχίαν, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς μᾶλλον εὐρείας αὐτονομίας, θὰ εἶνε τὸ ἀρχαῖο θέατρον ἐνωτικῶν ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι θὰ διηλητηριάζουν τὰς Ἑλληνοτουρκικὰς σχέσεις καὶ θὰ ἀποτελοῦν διαρκῆ κινδυνον ρήξεως. Αἱ Μ. Δυνάμεις θὰ ἔβλεπαν νὰ προβάλλουν εἰς ἑωοτέραν κλίμακα αἱ δυσχέρειαι τῶν ὁποίων ὄχι μικρὰν πεῖραν ἔλαβον αὗται ἀπὸ τὴν Κρήτην. Εὰν τοὐναντίον αἱ νῆσοι συνενοῦντο μὲ τὴν μητέρα πατρίδα, ἀμέσως μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ελλάδος θὰ ἐξέλιπε πᾶσα ἀφορμὴ προστριβῆς καὶ ἐρεθισμοῦ, σχέσεις φιλίας καὶ καλῆς γειτονίας θὰ ἦσαν δυναταί, καὶ ἡ διαρκῶς αὐξάνουσα κοινότης τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων θὰ ἔτεινε νὰ καταστήσῃ αὐτὰς στενωτέρας καὶ στερεωτέρας.

«Γενικῇ γνώμῃ εἶναι, καὶ δικαίως, ὅτι ἡ εἰρήνη δέον νὰ βασισθῇ ἐπὶ βάσεων δυναμένων νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν διάρκειάν της. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὅμως τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἐκλείψουν ὁριστικῶς αἱ παλαιαὶ ἀφορμαὶ συγκρούσεων. Πρέπει νὰ προληφθῇ καὶ πᾶσα ἀφορμὴ οἱασδήποτε φύσεως διὰ τὸ μέλλον. Διὰ τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῇ ἀσφαλῶς μεταξὺ Τουρκίας, Βουλγαρίας, Μαυροβουνίου καὶ Σερβίας. Μετὰ τῆς Ελλάδος ὅμως δὲν θὰ ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο παρὰ μόνον διὰ τῆς παραχωρήσεως τῶν νήσων.

«Η λύσις αὕτη — ὅσας φορὰς καὶ ἂν ἐπαναληφθῇ τοῦτο δὲν θὰ εἶναι ἀρκετὸν — ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πολέμου ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, ὑπὸ τοῦ συμφέροντος ὅλων. Μόνον δὲ πλεονεκτήματα παροουσιάζει ἡ λύσις αὕτη. Κινδυνον κανένα δὲν παρέχει. Εκεῖνος, τὸν ὁποῖον προβάλλουν οἱ Οθωμανοὶ πληρεξούσιοι, εἶναι ἐντελῶς φανταστικός. Βεβαίως ἡ σκέψις θὰ κατορθώσῃ νὰ διαλύσῃ τὸν φόβον αὐτόν.

«Αλλά, καὶ ἂν δὲν εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα, ἡ λύσις αὕτη δὲν θὰ ἀπέκλειε τὴν πιθανότητα νὰ ἀορεθῶσιν ἐγγυήσεις τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἀγαθὴν μετὰ τῆς Τουρκίας γειτονίαν».

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ

Ελληνικὸν διάγγελμα

Παρίσιοι, 28. Τὸ «Εξέλσιορ» λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἀναμένεται ὡς προσεχὴς ἡ ἔκδοσις Διαγγέλματος τῆς Ελληνικῆς Κυβερνήσεως (!) διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κηρυσσεται ἡ ἕνωσις τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου μετὰ τῆς Ελλάδος, γεγονὸς τὸ ὁποῖον μεγάλως θὰ περιορίσῃ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἐνέργειαν.

Η Ρωσία διὰ τὸν Αθω

Βιέννη, 28. Αἱ ἐκ Κων)πόλεως πληροφοριαι βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ Ρωσσία ἐπιμένει διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Αθω ὅπως τὸ Αγιον Ορος τεθῇ ὑπὸ πρωτεκτοράτον ἁπάντων τῶν ὀρθοδόξων Κρατῶν, ἐγκαθιδρυομένης ἐν αὐτῷ Ελληνικῆς Χωροφυλακῆς.

Η Αὐστρογερμανία καὶ αἱ νῆσοι

Βιέννη 31 Δεκεμβρ. Η συγκινητικὴ καὶ ὁμόφωνος συνηγορία τοῦ εὐγενοῦς Γαλλικοῦ τύπου ὑπὲρ ἀποδόσεως τῶν νήσων εἰς τὴν Ελλάδα εὑρίσκει παγεραν καὶ χαρακτηριστικὴν σιγὴν εἰς ὅλον τὸν Αὐστρογερμανικὸν Τύπον. Καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ γεγονότος ἐνισχύεται ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἡ πρωτοβουλία τῆς ἀντιδράσεως δὲν ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Ιταλίαν.

Οἱ Ιταλοὶ διὰ τὰς Νήσους

Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας ἐκ Παρισίων ὁ ἐν Ρώμῃ ἀνταποκριτὴς τοῦ Παρισινοῦ «Χρόνου» ἐτηλεγράφησεν ὅτι οἱ ἁρμόδιοι Ιταλικοὶ κύκλοι φαίνονται ἐκπεπληγμένοι ἐκ τῶν διαθέσεων τῆς Ελλάδος ν' ἀποδώσῃ μόνον εἰς τὴν Ιταλίαν τὴν εὐθύνην ἐν τῷ ζητήματι τῶν νήσων. Εν ταυτῷ δηλοῦσιν ὅτι ὄχι μόνον ἡ Ιτολία, ἀλλὰ καὶ ἅπασα ἡ Τριπλὴ Συμμαχία εἶνε σύμφωνος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης, ὅτι αἱ ἐγγύτερον τῶν Δαρδανελλίων νῆσοι καὶ ἡ Μυτιλήνη, ἡ Χίος ἡ Κῶς καὶ ἡ Ρόδος πρέπει νὰ παραμείνουν ὀθωμανικαὶ μετ' εὐρείας αὐτονομίας. Η Ιταλία φαίνεται διατεθειμένη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ελλάδα τὰ Ιωάννινα μέχρι τοῦ ποταμοῦ Καλαμᾶ καὶ τὴν Κρήτην.

Η ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Ρώμη, 30 Η Ιταλία ἐνέκρινε τὴν ὑπὸ τῶν πρεσβευτῶν τῶν Μ. Δυνάμεων καταρτισθεῖσαν συλλεκτικὴν διακοίνωσιν, ἥτις θὰ ἐπιδοθῇ τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Πόλην. Πληροφοροῦμαι ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς ὅτι ἡ διακοίνωσις αὕτη εἶνε συντεταγμένη εἰς ὕφος λεπτὸν ἀλλὰ καὶ ἐνεργὸν συνάμα, καλεῖ δὲ τὴν Τουρκίαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Αδριανούπολιν καὶ παρέχει πρὸς αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι αἱ Δυνάμεις θὰ διευκολύνουν τὴν τοιαύτην ἐγκατάλειψιν, παρέχουσαι εἰς τὴν Τουρκίαν τὴν συνδρομήν των ἐν τῇ ὑποπτηρίᾳ τῶν συμπαραμαρτούντων πρὸς αὐτὴν τὴν Αδριανούπολιν ζητημάτων ὡς εἶνε π. χ. τὸ σχετικὸν μὲ τὰ τζαμία.

Διὰ τὰς Νήσους

Ρώμη 30 Η ἐπιδοθησομένη εἰς τὴν Πόλην διακοίνωσις, ἡ συνταχθεῖσα ὑπὸ τῶν Πρεσβευτῶν τῶν Δυνάμεων λέγει διὰ τὰς νήσους ὅτι αἱ Δυνάμεις εἰσὶν ἀποφασισμέναι νὰ ἐπέμβωσι ὅπως λύσουν τὸ ζήτημα, δὲν ἀξιοῦσι ὅμως ὅπως ἡ Τουρκία ἐπιδείξῃ πλήρη καὶ πραγματικὴν ἀδιαφορίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὡς ἀνεγράφη εἰς τινας ἐφημερίδας.

Ποῖος ὁ τόνος τῆς συλλογικῆς διακοινώσεως

Βιέννη 31 Η ἡμιεπίσημος «Βορειογερμανικὴ» βεβαιώνει ὅτι τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν (ἀντιπροχθὲς) κατηρτίσθη ὁριστικῶς ἡ πρὸς τὴν Τουρκίαν συλλογικὴ τῶν Δυνάμεων διακοίνωσις, εἰς τόνον ὅμως οὐχὶ ἀπειλητικόν. Αἰτήνεται δὲ ὁπονοούμενον ὅτι ὁ μετριασμὸς αὐτὸς ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας.

Εὐρωπαϊκὴ ναυτικὴ ἐπίδειξις

Βιέννη 31 Κατὰ τὰς ἐνταῦθα ὑπαρχούσας πληροφορίας, εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει κοινὸν διάβημα τῶν Δυνάμεων θὰ ἐπακολουθήσῃ, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτήσῃ, καὶ ναυτικὴ ἐπίδειξις σκοπὸν κυρίως ἔχουσα νὰ συγκρατήσῃ τὴν Τουρκίαν ἀπὸ τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ πολέμου πρὸς τὸν ὁποῖον φαίνονται ἐξωθοῦντες τὴν Πόλην οἱ Νεότουρκοι.

ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟΝ ΠΑΝΔΗΜΟΝ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ

Χθὲς τὴν μίαν μ. μ. καθ' ἃ εἶχεν ὁρισθῆ ἄπειρον πλῆθος κόσμου πάσης τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας, σύμπας ὁ ἄρρην πληθυσμὸς τῆς Μυτιλήνης συνέρρεεν εἰς τὸν μέγαν περίβολον τοῦ Γυμνασίου, τὸν ὁποῖον κατέκλυσε συγκεντρούμενον εἰς κολοσσιαῖον πανδημον συλλαλητήριον ὅπως διαμαρτυρηθῇ ἐναντίον τῆς ὑπὸ τῆς Ιταλίας ὑποβληθείσης προτάσεως ὑποστηριζομένης καὶ ὑπὸ τῶν δύο αὐτῆς συμμάχων τῆς Αὐστρίας καὶ Γερμανίας πρὸς ὑφαρπαγὴν ἀπὸ τῆς νικηφόρου Ελλάδος τῶν λαμπροτέρων καρπῶν τῆς νίκης της, τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου.

Εὐνόητος εἶνε ἡ ἀγανάκτησις ἡ πλημμυροῦσα τὰ στήθη τοῦ Μυτιληναϊκοῦ λαοῦ συνεπείᾳ τῶν τελευταίων ἐκ Λονδίνου εἰδήσεων ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀκατανόμαστον ταύτην πρότασιν ἥτις μετὰ περισσῆς περιφρονήσεως πρὸς τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν λαῶν ἀξιοῖ νὰ κανονίσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν ὀλίγων διπλωμάτων, ἐξυπηρετοῦντων ποταπά τινα συμφέροντα, τῆς τύχην τῶν νησιωτῶν τοῦ Αἰγαίου, οἵτινες κατ' οὐδὲν εἶναι κατώτεροι οἱουδήποτε ἄλλου λαοῦ καὶ τοῦ μᾶλλον πεπολιτισμένου, ἐχόντων δὲ ἀκραιφνῆ συνείδησιν τοῦ ἐθνισμοῦ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων αὐτῶν δικαιωμάτων.

Τὸ θέμα τοῦτο ἀνέλαβε νὰ ἀναπτύξῃ ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς καταρτισθείσης ἐπιτροπῆς πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ Ψηφίσματος κ. Καραπαναγιώτης. Καὶ τὸ ἔκαμε μετὰ δυνάμεως λόγου ὀπαλίας, καὶ ἐξάρσεως, τῶν ὁποίων ἐξεχείλιζεν ἡ συνέχουσα τὸν ρήτορα ἱερὰ ἀγανακτησις ἐπὶ τῇ ἀποπείρᾳ τῆς καταφώρου αὐτῆς ἀδικίας ἐκ μέρους τῶν Ισχυρῶν τῆς Γῆς, ἡ ὁποία λαμβάνει ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους αὐτῆς διαστάσεις ἀληθοῦς ἀνοσιουργήματος.

Από τοῦ ὕψους τοῦ ἐξώστου τοῦ Γυμνασίου ὁ λόγος τοῦ κ. Καραπαναγιώτη ἐκυλίετο βροντερὸς ἄνωθεν τοῦ τρικυμιώντος πλήθους, τὸ ὁποῖον ἐκυνεῖτο ὡς θάλασσα δεχόμενον, ὡς ἐκείνη τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων, τὴν μεγάλην πνοὴν τοῦ διαμαρτυρομένου ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν νησιωτῶν Μιτιληναϊκοῦ λαοῦ. Καὶ διὰ νὰ εἴπωμεν τὸ πᾶν, ὁ λόγος οὗτος ἐν τῇ συντομίᾳ του ἦτο ἡ ἀπήχησις τῶν κοχλαζόντων καὶ ἀλληλοσυγκρουομένων εἰς τὴν ψυχὴν ἑνὸς ἑκάστου συναισθημάτων, πόθου, ὀργῆς διαμαρτυρίας καὶ ἀγανακτήσεως—τοῦ πόθου πρὸς τὴν Ενωσιν μετὰ τῆς μεγάλης μητρὸς Ελλάδος καὶ τῆς ὀργῆς, τῆς διαμαρτυρίας καὶ τῆς ἀγανακτήσεως ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔμαθαν νὰ διαθέτουν τοὺς λαοὺς τῆς Ανατολῆς ὡς κτήνη ἀνάξια ἀνθρωπίνης τύχης καὶ προσοχῆς.

Καὶ εἰς κάθε περίοδον τοῦ λαμπροῦ λόγου, ὁ λαὸς ἐξέσπα εἰς φρενητιώδεις ἐπιδοκιμασίας τῶν λεγομένων τοῦ ρήτορος διὰ νὰ ὁρμήσῃ ἔπειτα σύσσωμος πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ ψηφίσματος εἰς τὸν Πολιτικὸν Διοικητὴν τῆς νήσου κ. Ξ. Στελλάκην παρὰ τὴν ὁροχὴν, τὴν ὁποίαν ἐδέχθη ἀκάλυπτος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ συλλαλητηρίου. Τὸ ψήφισμα τοῦτο συνταχθὲν καταλλήλως ἐπεκυρώθη διὰ βοῆς τοῦ πλήθους πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ εἴς τε τὸν κ. Διοικητὴν καὶ τοὺς Προξένους τῶν μεγάλων Δυνάμεων πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ ἑνὸς αὐτοῦ καὶ μόνου μεγάλου πόθου, τῆς Ενώσεως μὲ τὴν μητέρα Ελλάδα, ἥτις ἄλλως τε ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς κατοχῆς, ***βουλήσει τοῦ Μυτιληναϊκοῦ λαοῦ***, ἔχει κατ' οὐσίαν συντελεσθῆ. Οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως οἱαιδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ βλέψεις τῆς σκοτεινῆς διπλωματίας καὶ δὴ τῆς Ιταλικῆς, ἡ ὁποία λησμονεῖ κατὰ τὴν παροῦσαν κρισιμον δι' ἡμᾶς ὥραν, ὅτι ὁ λαὸς τοῦ ὁποίου διέπει τὰς τύχας ἔχων ποτὲ τοὺς κυτοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀνεξαρτησίας του, οὓς καὶ ἡμεῖς σήμερον, δὲν ἠμπορεῖ ἐν τοσούτῳ τοῦ νὰ συγκρατηθῇ εἰς τὸ μέγα Ιταλικὸν κράτος.

* *

Μετὰ τὸν κ. Καραπαναγιώτη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὡμίλησε Δευτερολογῶν καὶ ὁ κ. Ν. Παρίτσης μεθ' ὃ, ὡς εἴπομεν, τὸ πλῆθος ἐτράπη διὰ τῆς προκυμαίας εἰς τὸ Διοικητήριον παρακολουθοῦν κατὰ πόδας τὴν ἐπιτροπὴν ἀπαρτιζομένην ἐκτὸς τῶν κ. κ. Γ. Καραπαναγιώτη καὶ Ν. Παρίτση καὶ ἐκ τῶν κ.κ. Β. Βασιλείου Δημάρχου, Δ. Βοστάνη, Β. Δουκάκη, Ν. Μητρέλλια, Β. Μουζάλα, Κ. Χλοΐδη Γ. Κεχαγιᾶ καὶ Μιχ. Σουρλάγκα.

Εἰς τὸ Διοικητήριον

Αμα ὡς ἡ ἀνθρωποπλόμμηρα ἐκείνη ἀνῆλθεν εἰς τὸ Διοικητήριον ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Επιτροπῆς κ. Καραπαναγιώτης παρουσιασθεὶς πρὸ τοῦ Διοικητικοῦ Επιτρόπου κ. Ξ. Στελλάκη ἐπέδωκεν εἰς αὐτὸν ἐξ ὀνόματος τοῦ Μυτιληναϊκοῦ Λαοῦ τὸ Ψήφισμα αἰτιολογήσας ἅμα τὸ συλλαλητήριον δι' ὀλίγων λέξεων εἰς τὰς ὁποίας ἐγραφήσε τὴς κατεχουσαν τοὺς πάντας ἀνησυχίαν ὡς ἐκ τῆς στάσεώς τινων ἐκ τῶν Δυνάμεων κατὰ τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ Λονδίνου. Εἰς ταῦτα ὁ κ. Διοικ. Επιτροπος ἀπήντησε διὰ τῶν ἑξῆς·

Η ἀντιφώνησις τοῦ Διοικ. Επιτρόπου

Τὸ ψήφισμα ὑμῶν διὰ τοῦ ὁποίου ὁ λαὸς τῆς Μυτιλήνης τοσοῦτον περιτράνως διαδηλοῖ καὶ πάλιν τὰ πατριωτικά του αἰσθήματα καὶ τὴν ἑδραίαν ἀφοσίωσιν καὶ πίστην αὐτοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα ἀσμένως ἀποδέχομαι καὶ θέλω διαβιβάσει αὐτὸ ἀμέσως πρὸς τὴν Β. Κυβέρνησιν, ἵνα λαβάνουσα καὶ ἤδη γνῶσιν τῆς ἐμμονῆς εἰς τοὺς πόθους σας, ἔτι μᾶλλον θαρρύντως προβῇ εἰς τὴν προάσπισιν αὐτῶν. Τοὺς φόβους σας περὶ μὴ τυχὸν πραγματοποιήσεως τούτων δὲν εὑρίσκω δεδικαιολογημένους διότι ἡ ἕνωσις τῶν Νήσων μετὰ τοῦ ἐλευθέρου Βασιλείου δὲν ἐδράζεται πλέον μόνον ἐπὶ τῶν προαιωνίων δικαίων ὑμῶν καὶ τῶν ἀπὸ πέντε περίπου αἰώνων παθημάτων καὶ διωγμῶν, ἀλλ' ἔχει ἐπὶ πλέον νῦν ἐπισφραγισθῇ καὶ διὰ νικηφόρου πολέμου δι' ὃν τὸ Κράτος καὶ ἐν γένει ἡ Ελληνικὴ φυλὴ ὑπεβλήθη εἰς μυρίας θυσίας καὶ χύσιν αἵματος,

Οἱ πεπολιτισμένοι Λαοὶ οἱ ἀναγνωρίζοντες τὸ βάσιμον καὶ δίκαιον τῶν ἀξιώσεων ὑμῶν, βεβαίως θέλουσιν ὑποστηρίξει τὴν Β. Κυβέρνησιν εἰς τὴν διεκδίκησιν αὐτῶν. Συνεπῶς ἔχω πεποίθησιν ὅτι αὕτη ἐπὶ τοσούτων ἱστορικῶν γεγονότων στηρίζουσα τὰ δίκαια ὑμῶν ἔχουσα δὲ ἀγωγὸν ὡς προείρηται ἐκτὸς τῆς κοινῆς γνώμης ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ τὴν εὐμένειαν τῶν Μ. Δυνάμεων, ἔχω πεποίθησιν λέγω ὅτι θέλει ἀγάγει εἰς αἴσιον πέρας τὸ ζήτημα τῶν Νήσων καθ' ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι μόνον ζήτημα ζωτικῶς ἑλληνικὸν ἀλλ' εἶναι καὶ ζήτημα προόδου, πολιτισμοῦ καὶ εὐτυχίας τοῦ λαοῦ ὅστις κατοικεῖ ταύτας ἀπὸ αἰώνων καὶ ὁ ὁποῖος ἀνήκει εἰς τὴν φυλὴν ἐκείνην ἡ ὁποία κατ' ἐξοχὴν ἀνέκαθεν ἐκαλλιέργησε καὶ μετέδωκε τὰ εὐεργετήματα ταῦτα εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Μὲ τὴν ἑδραίαν ὅθεν πεποίθησιν ὅτι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ Νίκη θέλει στέψει τὰς μυχίας ἐλπίδας σας καὶ τοὺς προαιωνίους πατριωτικοὺς πόθους σας προσκαλῶ ὑμᾶς νὰ ἀναφωνήσητε μετ' ἐμοῦ:

Ζήτω ἡ Πατρίς.
Ζήτω ὁ Βασιλεύς.
Ζήτω τὸ ἔθνος,
Ζήτω ἡ Μυτιλήνη.

Εἰς τὰ προξενεῖα

Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ψηφίσματος εἰς τὸν κ. Πολιτικὸν Διοικητὴν ἡ Επιτροπὴ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ λαοῦ περιῆλθε τὰ Προξενεῖα τῶν Μεγάλων Δυνάμεων Γερμανίας, Αὐστρίας, Ιταλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσσίας καὶ ἐπέδωκεν ἀνὰ ἓν ἀντίγραφον τοῦ ψηφίσματος εἰς τοὺς κ. Γ)προξένους μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως διαβιβάσωσιν αὐτὸ εἰς τὰς οἰκείας Κυβερνήσεις, τοῦθ' ὅπερ καὶ οἱ κ. κ. Γ)πρόξενοι ὑπεσχέθησαν νὰ πράξωσι λίαν προφρόνως ὑπὲρ τοῦ Μυτιληναϊκοῦ λαοῦ. Τὸ ἐν λόγῳ ψήφισμα ἔχει οὕτω.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Σήμερον τῇ 3η Ιανουαρίου 1913 ὁ λαὸς τῆς Μιτυλήνης συγκεκινημένος ἐκ τῶν πληροφοριων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ τύπου, ὅτι Μεγάλαι τινὲς Δυνάμεις ἐναντιοῦνται εἰς τὴν μετὰ τῆς Μητρὸς του ἀρξαμένην ἤδη συμβίωσιν, συγκροτήσας δὲ πάνδημον συλλαλητήριον καὶ ἀκούσας τοῦ κοινῇ βοῇ ταχθέντος ρήτορος

Ψηφίζει

α') Διακηρύττει πρὸς τὰς Μ. Δυνάμεις καὶ τὴν Κοινὴν ἐν Εὐρώπῃ γνώμην, τὴν σεβομένην τὰ δίκαια τοῦ Ανθρώπου, τὸν διακαῆ καὶ προαιώνιον αὐτοῦ πόθον ἵνα παραμείνῃ καὶ ζήσῃ ἐφεξῆς ἡνωμένος ὑπὸ τὴν στέγην τῆς Μητρὸς Ελλάδος μετὰ τῶν ἄλλων ὑπὸ τὸ Σκῆπτρον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἀδελφῶν αὐτοῦ μετὰ τῶν ὁποίων καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὸ 1833 συνηγωνίσθη, ἵνα ἴδῃ τὴν σημερινὴν Εθνικὴν Ενωσιν.

β') Οτι τὴν λύσιν ταύτην θεωρεῖ ὡς τὴν μόνην δυνατὴν καὶ ἀνταποκρινομένην εἰς τοὺς προαιωνίους πόθους τῶν κατοίκων τῶν Νήσων καὶ

γ') Ελπίζει ὅτι αἱ Μ. Δυνάμεις θέλουσι συνεχίσῃ τὸ ἔργον αὐτῶν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πολιτισμοῦ ἀποδεχόμεναι εὐμενῶς τὸ Δημοψήφισμα τῶν Λεσβίων καθ' ὃ οὐδεμιαν ἄλλην διακανόνισιν τῆς τύχης αὐτῶν ἀποδέχονται πλὴν τῆς συντελεσμένης ἤδη μετὰ τῆς Μητρὸς Ενώσεως εἰς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας εἶνε ἱκανοὶ καὶ πρόθυμοι εἰς πᾶσαν νὰ ὁποβληθῶσι θυσίαν.

Ορίζει ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν κ. κ. Δ. Βοστάνη, Β. Δουκάκη, Ν. Μητρέλια, Β. Μουζάζα, Γ. Χλοΐδη, Γ. Κεχαγιᾶ, Β. Βασιλείου δημάρχου, Γ. Καραπαναγιώτη, Ν. Παρίτση καὶ Μ. Σουρλαγκὰ ἐπὶ τῷ τέλει ν' ἀποστείλῃ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὸν ἐξοχώτατον Υπουργὸν τῶν Εξωτερικῶν τῆς Αγγλίας Σὲρ Εδουὰρδ Γκρέϋ καὶ τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Βενιζέλον, ἐπιδώσῃ δὲ τοῦτο συγχρόνως εἰς τε τοὺς ἐνταῦθα κ. κ. Αντιπροσώπους τῶν Μ. Δυνάμεων καὶ τὸν Διοικητικὸν Επιτροπον.

Η ἐκλεγεῖσα ἐπιτροπὴ

Τὸ ἀνωτέρω ψήφισμα ἐπεδοθὲν εἰς τὸν Κυβερνήτην τοῦ «Λκτίου» ἐστάλη εἰς Χίον ὅπως τηλεγραφικῶς διαβιβασθῇ ὅπου δεῖ.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ

Ως γράφομεν εἰς ἄλλην στήλην, ἀνετέθη εἰς τὴν ἐν τῷ λιμένι μας ὁρμοῦσαν κανονιοφόρον «Ακτιον» νὰ φέρῃ τὸ χθεσινὸν ὑπέρ τῆς Ενώσεως ψήφισμα τοῦ Μυτιληναϊκοῦ λαοῦ εἰς Χίον ὅπως ἐκεῖθεν τηλεγραφηθῇ ὅπου δεῖ.

Ατυχῶς πληροφορούμεθα ὅτι τὸ «Ακτιον» ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατούσης θαλασσοταραχῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀνατεθεῖσαν εἰς αὐτὸ σοβαρὰν ἀποστολὴν μὴ ὑπάρχοντος δὲ καὶ ἄλλου μέσου πρὸς μεταβίβασιν κινδυνεύει ὁ Μυτιληναϊκὸς λαὸς νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὑστερήσας νὰ διατρανώσῃ τοὺς πόθους αὐτοῦ πρὸς τὴν Ενωσιν μετὰ τῆς μητρὸς Ελλάδος καὶ τὴν διαφλέγουσαν αὐτὸν φιλοπατρίαν, μεθ' ἧς εἶναι ἕτοιμος νὰ ὑποστῇ πᾶσαν θυσίαν ὅπως ἴδῃ πραγματουμένους τοὺς πόθους του.

Εκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης φρονοῦμεν ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ ὑποβάλωμεν μερικὰ πράγματα εἰς τὴν Σ. Κυβέρνησιν, τῶν ὁποίων ἡ ὀλιγωρία ἔβλαψε καὶ βλάπτει ἄχρις ὥρας ζωτικώτατα τῆς νήσου ἡμῶν συμφέροντα.

Καὶ ἐν πρώτοις δέν πρέπει νὰ ἀποκρύψωμεν ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας τῆς κατοχῆς καὶ ἐντεῦθεν ἡ Κυβέρνησις ἕνεκα βεβαίως τῶν πολλῶν αὐτῆς μεριμνῶν, δὲν ἐπέδειξεν ὅσην ἔπρεπε φροντίδα ὑπὲρ τῆς μεγαλειτέρας τῶν κρατικῶν νήσων τοῦ Αρχιπελάγους. Αλήθεια πικρὰ ἀλλ' ἀλήθεια, ἡ ὁποία πρέπει ἅπαξ διὰ παντὸς νὰ λεχθῇ πρὸς ἀνακούφισιν καὶ τοῦ Μυτιληναϊκοῦ λαοῦ ὅστις μετὰ λύπης ἀντελήφθη τὸ γεγονὸς καὶ πρὸς ἐσπευσμένην εἰ δυνατὸν λῆψιν τῶν ἀναγκαίων ἐκείνων μέτρων, τὰ ὁποῖα θὰ ἄρουν τὲς ἀφορμὰς τῶν δικαίων ἡμῶν παραπόνων.

*Οὕτω καθ' ἃ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ἐγένοντο ἐγκαίρως ἐπανειλημμέναι αἰτή